

Ca l'Isidró

El mas Caselles de Camps tenia antigament una part de les terres dins dels límits del terme de Fals. Eren les terres dites de la Soleia o Solana de la Gascona, situades al vessant esquerre de la riera de Fonollosa, limitant pel cantó de ponent amb l'actual raval de Pere Jutge. Un dia va passar que el mas es va quedar sense descendència masculina, i llavors Bartomeu Comas va entrar a la casa en esposar la pubilla Antònia Casellas.

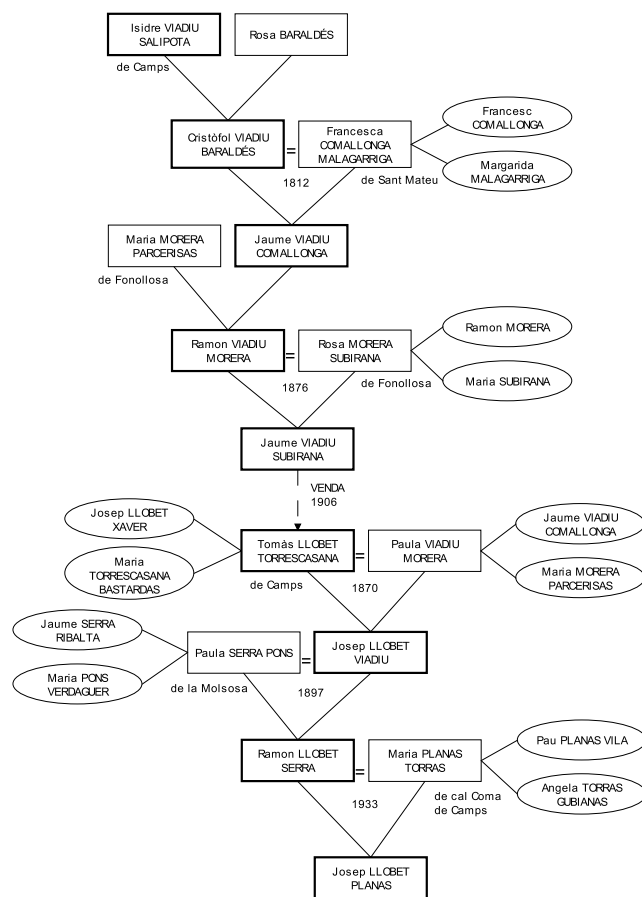
El 27 de setembre de 1784, la mestressa de Caselles i el Bartomeu van fer un tracte amb un pagès de Camps anomenat Isidre Viadiu Salipota, fill segon de Jaume Viadiu de Castelltallat. Li van cedir una porció de terreny mig boscos i mig erm d'unes tres quarteres, perquè el convertís en terreny productiu. Limitava per la banda de baix amb la riera, per un costat amb el torrent de la Gascona i per l'altre amb el torrent que baixava dels molins del mas Centelles del Racó, de Camps.

El parcer havia de donar la sisena part dels grans que collís i la quarta part de les olives i del raïm. També podia dedicar un tros de terra a la vora de l'aigua a hort i plantar alguns arbres fruiters, sense pagar-ne parts. Però si als amos els venia de gust anar a menjar fruita, ho podien fer lliurement.

Dins del tros podia deixar que pasturés un ruc o un animal similar, però des de sant Miquel fins a Tots Sants, el temps dels glans, l'animal no podia entrar a les feixes dels roures, ja que els glans eren per engreixar el porc de l'amo. Per poder fer adob, el parcer podia arreplegar cada any brossa per fer 200 piles. El preu de l'establiment va ser de 25 lliures i és de destacar la clàusula que segueix:

«...donam y concedim expressa facultat a dit adquirent y als seus de fer y edificar al cap demunt de dita pessa de terra, esto es a la part de solponent sobre la singlera y part dalla de dita rasa, una casa de tinguda de quaranta sinch palms a tot quadro per la habitacio de ell y dels seus, y aximateix al costat de dita casa puga fer una hera per batrer lo blat y altres grans de sa cullita, y aximateix tinga facultat de fer prop de la casa una bassa per posar aygua, la qual sia comuna entre nosaltres y el adquirent, podent uns y altres prendre aygua de dita bassa...»

Així doncs, la casa que es va començar a construir aquell mateix any va ser batejada amb el nom de l'home que la va fer possible, l'Isidre o Isidró. Referent al cognom, apareix en els document indistintament com Viadiu o Biadiu, ja que l'ortografia no era el punt fort dels escrivans de l'època. L'Isidre es va casar amb la Rosa Baraldés i després de la seva defunció, esdevinguda l'agost de 1815, la casa va passar al fill dels dos, el Cristòfol Viadiu Baraldés.

El 1812 el Cristòfol s'havia casat amb la Francesca Comallonga Malagarriga, de Sant Mateu, la qual va infantar el 1815 un xicot anomenat Jaume. Després van arribar el Joan, el Pere i l'Isidre. El Cristòfol va engrandir el casal primitiu amb successives ampliacions. Cada vegada que n'inaugurava un tros feia picar una llinda commemorativa. Sobre el porxo, en un pany de paret que dona a sol ponent, hi ha una llinda sobre d'una finestra que diu "CRISTOFUL BIADIU ME A FET EN 1846". Sota d'aquesta, hi ha una altra pedra gravada amb l'any 1862 dins d'un oval. A la paret sud, una altra llinda recorda que el Cristòfol va fer obres el 1856. Encara es pot veure una quarta inscripció a la façana nord de la casa, consistent en la data 1851 en xifres romanes. Cada inscripció té un estil diferent i el conjunt és una bona mostra del costum que tenien els antics pagesos de deixar constància de les seves construccions. Es va donar la circumstància curiosa en aquesta família que els dos cònjuges van morir amb una setmana de diferència; el Cristòfol ho va fer el 5 de novembre de 1870, i sa companya el 14 del mateix mes.

El Jaume Viadiu Comallonga va trobar la seva parella a Fonollosa, en la persona de Maria Morera Parcerisas. Van tenir dos fills i tres filles, essent el Ramon Viadiu Morera qui va heretar la casa i la terra que l'envoltava. Aquest es va casar el 1876 a l'església de Fals amb la noia Rosa Morera Subirana, procedent de Fonollosa, i d'aquesta unió va néixer el Jaume. En aquesta època, la casa acollia a dues famílies, ja que a més de l'hereu, s'hi estava el seu germà Pere, la dona i tres fills. L'avi Jaume va morir el 1889, a l'edat

de 74 anys. Quan va morir el Ramon l'any 1903, a Sùria, la casa es trobava en força mal estat i necessitava obres de reparació amb urgència.

El 1906, el Jaume i sa mare vídua es van vendre la casa per 700 pessetes a Tomàs Llobet Torrecasana, marit de Paula Viadiu Morera, tieta del venedor. Els oncles residien

Llinda d'una finestra de Ca l'Isidró,

en una caseta anomenada cal Tomàs, al raval de Pere Jutge, un grup de cases que pertany a Camps, però que es troba a tocar de Fals. El nom d'aquesta casa era degut a que va ser construïda pel seu avi, que es deia també Tomàs. De fet, tots els Llobet eren conegut amb aquest sobrenom, que s'anaven passant de generació en generació. Així, en una relació d'electors de 1889 hi surt el Josep Llobet, àlies Tomàsó. Els Llobet van poder fer el canvi de vivenda, perquè els va sortir un comprador de la casa on s'estaven. La senyora Josefa Riera Bonvehí els en va donar 500 pessetes, tot fent constar en les escriptures que les pessetes eren ben seves, perquè les havia guanyades a la rifa, precisament al número 24469 de la Loteria Nacional. El Tomàs va morir el 1919 i la Paula el 1922, deixant set fills; tres xicots i quatre mosses.

El següent amo va ser el Josep Llobet Viadiu (1875-1941), casat el 1897 amb Paula Serra Pons (1878-1949) de la Molsosa. Va tenir quatre noies, la Maria, la Clara, la Florència i la Pilar, i un sol noi, el Ramon. La casa va passar, a partir del 1941, a la parella formada pel seu fill i la Maria Planas Torras. La Maria era de cal Coma de Camps i va aportar 250 ptes. de dot quan es va casar amb el Ramon el 1933. Van tenir tres fills varons, anomenats Josep, Albert i Joan.

El 1983, el Ramon va morir a l'edat de 77 anys i llavors la casa va quedar a nom de la seva vídua, que comptava 73 anys, com usufructuària, i del seu fill gran, el Josep Llobet Planas. A finals de la dècada dels 80, aquest va marxar a viure a Sant Joan i la casa va quedar sense habitants permanents.